

haaber, at det er ikke Alle, der ikke ere overbeviste om, at, naar jeg taler i en Sag, jeg da taler ifølge min Overbeviisning —, at Amtsraadene skulde savne den Indsigt, gode Villie og Interesse for Amtsraadsfredsens Communer, at de ikke vilde anvende den største Umage for at ligne den ene Trediedeel af, hvad der skal paalignes Communen, efter deres bedste Skjøn. Det var det, jeg endnu vilde gjøre opmærksom paa, at jeg troer, at den ærede Finantsminister har overseet, at det Skjøn, som der her er Tale om, kan sælbes med langt større Sikkerhed end det Skjøn, hvorpaa al Beskatning vil beroe, naar vi gaae over til Procentstyret, naar Hovedsagen bliver at udfinde enhver Mand's rene Indtægt og Skatteindtægt som en Heelhed efter et Skjøn. Der er da heller ikke Tale om Andet end et Skjøn, og jeg behøver ikke at gjentage, hvad jeg flere Gange har sagt, at „den eensartede Procent“ er ikke Andet end en Talemaade. Jeg gjentager, hvad jeg har sagt, at Indtægten ikke vil kunne fremfalbes ved nogen Censartethed. Naar af 2 Personer, der i Virkeligheden hver havde en Indtægt af 1,000 Rd., den ene blev beskattet af 1,000 Rd., men den anden ikke kom til at svare Skat af Mere end 800 Rd., saa vilde, sjøndt det hed sig, at de begge vare beskattede med samme Procent, dog den Første kommer til at svare 1 pCt. af sin virkelige Indtægt, og den Anden derimod kun $\frac{1}{3}$ pCt. — Der er et andet Punkt, hvor jeg virkelig har gjort mig megen Umage for at opfatte, hvad den ærede Finantsminister meente, men jeg har ikke kunnet forstaae det. Jeg sagde, at, naar det efter Contingentstyret er bestemt, hvad en Commune skal opbringe, ere Alle interesserede i, at Ingen bliver ansat for lavt. Da A. lider Tab ved, at B, C og D blive ansatte for lavt, er han interesseret i at paatale deres Ansættelse, og B., C. og D. ere paa den anden Side ligeledes interesserede i, at A. ikke bliver sat for lavt. Jeg troede, at det var uimodsigeligt, at Alle i Communen maae vare saa at sige tilfjendede til at gjøre Alt for, at den virkelige Indtægt kom frem, naar det er bestemt, hvad de Alle tilfammen skulde give, og der altsaa er Spørgsmaal om, hvor stor en Deel af dette Contingent Enhver af dem skal bidrage; de ere derved

gjensidigt stimulerede til at paasee, at Ingen blev ansat for lavt. Ved Procentstyret ere derimod Alle interesserede i, at de Alle blive ansatte for lavt; Ingen er interesseret i at controlere den Anden. Det meente nu den ærede Finantsminister ikke var ganske rigtigt, og han sagde — jeg gjentager, at det ikke har været mig muligt at forstaae det —, at A. og B. sølte et Tryk paa sig, hvorved Andre ville blive ansatte høiere. Jeg tilstaaer, at jeg ikke har forstaaet det, og jeg vilde meget gjerne forstaae det; men det er blevet mig endnu mere uforstaaeligt, da den høitærede Finantsminister tilføiede, at Erfaringen lærte, at Nogle vare blevne ansatte for høit, hvad vi ogsaa have hørt i denne Sal af en af Procentstyrets Forkæmpere, der selv beklagede sig over, at han var bleven ansat for høit. Det staaer rigtignok ganske i Modsigelse med, hvad den ærede Landskingsmand, der sidst havde Ordet, ikke een Gang, men to Gange fremsførte, at man dog forsaavidt kunde støtte sig til Resultatet af Loven af 1864, som ikke Een var bleven ansat for høit. Det er ikke blevet paadæraabt af ham een Gang, men to Gange. Det forstaaer sig, det var nødvendigt for ham i hans Argumentation; det har nemlig viist sig, at Skatteindtægten kun beløber sig til 90 Millioner, og nu skal den paa eengang bringes op til 100 Millioner, thi vi skulle have 1 pCt. af Skatteindtægten og 1 Million i Skat. Jeg skal ikke gaae videre med Hensyn til dette Punkt, ligesom jeg i det Hele føler en vis Ulyst til at gaae videre i, hvad den Repræsentant, som jeg sidst sigtede til, har fremsført. Det kommer ikke blot an paa, naar man strider, at man troer at kunne overvælde sin Modstander, men det kommer meget mere an paa, hvilken Waaben man bruger, og paa hvilken Waade man bruger disse Waaben. Der er en Waade at stride paa, som mellem Mænd af en vis Dannelse bør holdes fjern. Der er ogsaa en Waade at stride paa i en lovgivende Forsamling, som jeg mener, man gjør bedst i at gaae tilside for, selv om man troer nok saa let at kunne asparere de Stød, som skulde vubringes med saadanne Waaben. — Men jeg vil dog tillade mig endnu med Hensyn til det Skjøn, som den høitærede Finantsminister ikke troer at kunne indlade sig paa, fordi